

vækst i amter og kommuner. Det, der er problemet med de kommuneaftaler, der er lavet for det kommende år, er, at regeringen før, under og efter valgkampen har pumpet kolossale forventninger op, vedrørende hvad der skal kunne leveres af offentlig service, den har indgivet befolkningen en fornemmelse af, at man kunne få mere for færre penge. Det var det eksperiment, der spillede fallit i Farum i foråret.

Realiteten er, at regeringen, med alle de forventninger, den har skabt, med alle de mange konkrete bindinger, den har lagt på kommuner og amter, og ved alligevel at insistere på de 0,7 pct., har skabt nogle vilkår, som betyder, at utrolig meget af det, den ellers siger og ellers lader som om, den vil prioritere, simpelt hen ikke kan lade sig gøre i en lang, lang række danske kommuner og amter.

Derude, hvor de står i første række og skal levere den forbedring af vilkårene for nogle af de allermest udsatte, som statsministeren bryster sig så meget af, at han gerne vil forbedre, ligesom alle vi andre naturligvis meget gerne vil det, ved man, at det kan man ikke. Og det kan man ikke i en række kommuner i de kommende år også af den grund, at den udligningsreform, som regeringen har givet løfter om at levere, ikke bliver leveret.

For at understrege de her sammenhænge vil jeg sige, at regeringspartierne jo har haft, jeg havde nær sagt, uanset hvor meget SR-regeringen lagde oven på sundhedsbudgetterne, en valgkamp, hvor man ville lægge ekstra halvanden milliard kroner oveni, for at der kunne opereres mere og hurtigere. En god målsætning, som er blevet udmøntet i et meget bureaukratisk, stift og omkostningskrævende system.

Men der er jo den pointe i den her sag, at jeg tror ikke, at der var en eneste, der lyttede til valgkampen, der fik det indtryk, at de halvanden milliard kroner var én gang for alle. Det var først noget, vi fik at vide bagefter. Det var først noget, amterne fik at vide bagefter.

De opgaver, der efter regeringens mening skal løses med de halvanden milliard kroner, er jo ikke nogle, der forsvinder. Men det, der ville være realiteten, hvis amterne bruger de halvanden milliard i 2002, hvad de måske ikke fuldt ud gør, som jeg også fremhævede i mit første indlæg, er, at den amtslige økonomi i 2003 rent faktisk ville blive mindre end i 2002.

Kl. 21.35

Det er realiteterne. Og det er det, der gør, at sammenhængen mellem de målsætninger, de

løfter, de forventninger, regeringspartierne selv har skabt, og de realiteter, man har stillet til rådighed for amterne og kommunerne, er ikke-eksisterende. Derfor kan det ikke nytte noget på den baggrund at komme her og banke os andre oven i hovedet med en i øvrigt sund sigteposition i forhold til 2010.

Så vil jeg i øvrigt sige til statsministeren, at med den meget store begejstring, der blev udtrykt for målene i 2010-planen, ville det jo have været betryggende, hvis vi så også kunne have fået en lodret bekræftelse om, at også de målsætninger for nedbringelse af gælden og de målsætninger for det samlede skattetryk, som er i 2010-planen, var nogle, regeringen vedkendte sig.

Hvis vi kan få den bekræftelse, kan vi nemlig også få demonteret ganske meget af gasset omkring det såkaldte skattestop. Det såkaldte skattestop er et stop for nogle bestemte former for betalinger, som regeringen ikke kan lide, og det er til fordel for nogle af de mere velbærgede medborgere, som regeringen regner med vil stemme på Venstre og De Konservative.

Men for den samlede udskrivning af skatter og afgifter er målsætningen frem til 2010, som jeg har forstået det, nøjagtig den samme hos den nuværende regering som i den tidligere regering, hvis begejstringen for 2010-planen også omfatter målsætningerne om skattetryk og gældsafvikling.

Så er vi tilbage dér, hvor virkeligheden melder sig. Diskussionen om skat er ikke en diskussion om, at der er nogle, der er mere imod skat end andre. Men der er nogle, der synes, at den kan opkræves mere hensigtsmæssigt end det, der kommer ud af skattestoppet, hvis det, vi vil, er et skattesystem, der er robust over for internationaliseringen, og hvis det, vi vil, er et skattesystem, der giver størst muligt incitament til, at de, der har lyst til at arbejde mere, også arbejder mere, hvis vi vil et skattesystem, som i retfærdighedens navn lemper skatten på almindelige menneskers arbejde og tager nogle af de mere skattefrie fordele, de mere – skal vi sige – windfall profits, der kan komme i det her samfund, og beskatter dem lidt mere til gengæld.

Men det er en særlig diskussion, og den skal vi nok få rig lejlighed til at fortsætte. Men jeg vil egentlig godt have en klar bekræftelse på, at den store begejstring for sigtepunkterne i 2010-planen for statsministerens vedkommende både omfatter udgifternes udvikling, skattetrykkets udvikling og gældsafviklingen. Ellers er der jo